

Титани Землі

Павло Тичина

Павлові Романовичу Поповичу

Світле свято гримить. Вся Москва аж сіяє.
Красну площу стряса від оркестрів, промов.
Це ж Ленін до себе титанів збирає, —
ще й мала Наталюся стоїть, де Хрущов.

Ой ви славні гінці, космонавти-молОдці!
Ваші кроки широкі, а воля — як сталь.
Вам нічого ж свого, дорогі зореходці,
задля щастя людини нічого не жаль.

Хто ж то кинувсь у простір, простором налитий?
Хто веде корабель в непрозорій імлі?
Хто космічні дороги узяв дослідити? —
Наші велетні дужі, титани Землі.

В нас бо кожен із вас і в душі чорнобрович:
будь безстрашним в житті, будь на подвиг готов!
Ось сьогодні ідуть Ніколаєв, Попович, —
попередники з ними — Гагарін, Титов.

Славний вік зореплавання — нам лиш належить.
Торжествуй, росіянин, чуваш! Українцю, співай!
Мільярдер за морями нове не змережить, —
в нас же все для народу: твори, відкривай!

Ой ви славні гінці, космонавти-молОдці!
Ваші кроки широкі, а воля — як сталь.
Вам нічого ж свого, дорогі зореходці,
задля щастя людини нічого не жаль.

Наталюсю Попович, тобі ще зростати.
Ти в житті споминатимеш завжди цей день.
З Мавзолею ти бачиш: потоком багатим
плине площа й звучить в перекатах пісень.

Світле свято гримить. Вся Москва аж сіяє.
Красну площу стряса від оркестрів, промов.
Це ж сам Ленін до себе титанів збирає, —
ще й мала Наталюся стоїть, де Хрущов.